

Sygn. akt VU 2052/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 roku w Białymstoku

sprawy D. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 25 października 2012 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. B. rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od 23 lutego 2013 roku do 09 stycznia 2014 roku.

II. Orzeka, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 2052/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 25 października 2012 roku na podstawie przepisów Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r. nr 153, poz. 1227) odmówił D. B. prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 października 2012 roku, która nie stwierdziła u wnioskodawczynie niezdolności do pracy.

Wnioskodawczynie nie zgodziła się z powyżej wskazaną decyzją, zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie swego stanu zdrowia i wniosła o przyznanie jej prawa do renty. Wskazała, że ze względu na zwyrodnienie kręgosłupa i inne dolegliwości nie może wykonywać swojego zawodu pielęgniarki, bowiem czynności te wymagają dużej sprawności, podnoszenia chorych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie D. B. wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- a) jest niezdolny do pracy,
- b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- c) niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za częściowo niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy jest uważana osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy czym, stosownie do treści art. 13 wskazanej ustawy oceniając niezdolność do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności należy mieć na uwadze nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy, ale także celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na charakter dotychczasowej pracy oraz poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2001r. w sprawie II UKN 32/01, zamieszczony w OSNP 2002/20/502).

Artykuł 13 ust. 1 stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, była ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenie, czy jest ona osobą niezdolną do pracy. Poza sporem pozostawał fakt wykazania okresów składkowych i nieskładkowych przez wnioskodawczynię, a także tego, że była ona ubezpieczona. W celu wyjaśnienia czy odwołująca się jest niezdolna do pracy, w jakim zakresie i od jakiej daty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i pulmonologii.

Po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badań biegły z zakresu pulmonologii rozpoznał: przewlekłą obturacyjną chorobę płuc w stopniu umiarkowanie ciężkim, rozstrzenie oskrzeli płuca prawego, nadciśnienie tętnicze i nie stwierdził niezdolności do pracy z powodu schorzeń układu oddechowego (k.20).

Biegły neurolog po przeprowadzeniu specjalistycznych badań i zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej rozpoznał: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo krzyżowego z dyskopatią wielopoziomową, z objawami korzeniowymi rozciągowymi, z objawową rwą kulszową prawostronną z upośledzeniem funkcji układu ruchu, stan po zakrzepowym zapaleniu żył, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, zaburzenia lękowo-depresyjne i uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy od 10 stycznia 2013r. do 9 stycznia 2014r. W uzasadnieniu swojego stanowiska biegły podkreślił, iż wnioskodawczyni ma 59 lat, z zawodu jest pielęgniarką, ukończyła średnią

szkołę pielęgniarstwa oraz studia z zakresu pedagogii opiekuńczo-wychowawczej. Pracuje jako pielęgniarka w szpitalu w Ł.. Zgłasza liczne dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego, l-s oraz kończyn górnych i dolnych. W ocenie biegłego objawy te są wynikiem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa z dyskopatią wielopoziomową, widocznych w badaniach MRI kręgosłupa. W badaniu przedmiotowym biegły stwierdził również silnie wyrażone objawy korzeniowe rozciągowe, ograniczenie zakresu ruchów kręgosłupa szyjnego i l-s, zniesienie prawego odruchu skokowego. Ponadto opiniowana jest w znacznie obniżonym nastroju, płacząca, z wyraźnymi objawami duszności. Obecne zawansowanie stanu zdrowia chorej zdaniem biegłego uległo pogorszeniu i praktycznie uniemożliwia kontynuowanie pracy zawodowej. Wymaga ona nadal intensywnego leczenia neurologicznego i rehabilitacji. Nie może wykonywać pracy fizycznej oraz pracy w jednej pozycji ciała, szczególnie pracy siedzącej – k.14.

Z uwagi na zarzuty Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS (k. 26), biegły neurolog wydał opinię uzupełniającą, w której stwierdził, iż odwołująca jest niezdolna do pracy, bowiem stwierdzone zostały u odwołującej wielopoziomowe wypukliny krążków międzykręgowych w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, z uciskiem na korzenie nerwowe, z silnie wyrażonymi objawami korzeniowymi rozciągowymi. Zmiany te w istotny sposób ograniczają możliwość wykonywania pracy zarobkowej w zawodzie pielęgniarki, nie może ona podnosić nawet małych ciężarów, pochyłać się, pracować w jednej wymuszonej pozycji ciała. Zarzut Lekarza Orzecznika, że wnioskodawczyni pracuje umyślowo jako pedagog w zespole szkół jest bezpodstawny, gdyż jest to tylko jeden dzień w tygodniu. Pozostałe 6 dni odwołująca pracuje jako pielęgniarka w szpitalu w oddziale internistyczno-geriatrycznym, gdzie średnia wieku pacjenta wynosi 76 lat, prawie wszyscy chorzy są leżący, wymagają podnoszenia, zmiany pampersów. Dlatego praca D. B. jako pielęgniarki wymaga chodzenia, podnoszenia i przekładania chorych, roznoszenia leków. W ocenie biegłego jest to niewątpliwie ciężka praca fizyczna. Dlatego w obecnym stanie wnioskodawczyni nie może wykonywać tej pracy, gdyż ona sama powinna intensywnie leczyć się neurologicznie i korzystać z rehabilitacji. W grudniu 2012r. była hospitalizowana w oddziale neurologii z zaleceniem kontynuowania leczenia w poradni neurologicznej i rehabilitacyjnej. Dlatego w ocenie biegłego odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy, a nie całkowicie niezdolna w myśl sugestii orzecznika ZUS – k.34 opinia, uzupełniająca.

Sąd podzielił wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłych, jako fachowe i należycie uzasadnione oraz znajdujące potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Treść opinii biegłych nie została podważona przez organ rentowy złożeniem nowych dowodów, bądź zastrzeżeń merytorycznych, mogących mieć znacznie w sprawie.

W ocenie Sądu brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności dopuszczenia dowodu z innego zespołu biegłych, gdyż odwołująca była badana przez biegłych, specjalistów z zakresu chorób u niej występujących. Biegli wykonali szereg specjalistycznych badań, przeanalizowali załączoną do akt dokumentację medyczną dotyczącą stanu zdrowia odwołującej, przebiegu jej leczenia i stopnia zaawansowania schorzeń, a także jej kwalifikacje zawodowe i uwzględniali rodzaj wykonywanej pracy.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni ponad wszelką wątpliwość udowodniła, że występuje u niej częściowa okresowa niezdolność do pracy, której stwierdzenie stanowiło warunek konieczny do nabycia prawa do renty.

Należy również podkreślić, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Tego rodzaju stanowisko, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 01.12.2000r. w sprawie II UKN 113/00, (OSNAPiUS z 2002 r., z. Nr 14, poz. 343).

Biegły neurolog w sposób przekonujący wykazał, iż stopień zaawansowania schorzeń występujących u odwołującej i ich rodzaj uniemożliwia jej wykonywanie pracy.

Reasumując, D. B., udowodniła istnienie u niej częściowej niezdolności do pracy o charakterze okresowym i z tego też powodu jej odwołanie, jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie

renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od 23 lutego 2013 roku, to jest od daty zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego – art. 100 ust. 2.

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że materiał dowodowy był niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przed Sądem stwarzają większe możliwości dowodowe (art. 477⁸ kpc i nast.) oraz nie zawierają ograniczeń w stosunku do regulacji ogólnej postępowania dowodowego (art. 235-309 kpc).

Sąd po wykorzystaniu możliwości dowodowych dopuścił dowód z opinii biegłej i na tej podstawie ustalił ostatecznie sporne okoliczności uznając, że w tych okolicznościach odwołanie było uzasadnione.

Ponadto, stosownie do treści art. 118 ust. 2 wyżej powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd orzekł o nie ponoszeniu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, skoro wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia wymagało dopuszczenia dowodu z opinii biegłych oraz ich uzupełniania.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.